

Întîlnirea mea cu Dumnezeu

Marturia fostului preot romano-catolic

Guido Scalzi

Locuiam într-o căsuță din Mesoraca (Calabria, Italia), situată într- un cătun numit Filippa, nu departe de mănăstirea franciscanilor, aflată pe vârful unui deal frumos. Acolo mă duceam cînd eram copil împreună cu familia ca să ascultăm liturghia.

Atracția mănăstirii

Îmi amintesc că într-o dimineață mă simțeam emoționat cînd auzeam sunetele orgii din biserică. Afară, natura se trezise la viață, și primăvara producea în mintea mea o atracție stranie. Am simțit că ar fi minunat să-mi trăiesc restul zilelor într-o mănăstire, într-o strînsă comuniune cu Dumnezeu și cu natura. M-am întîlnit cu mama cînd a ieșit din biserică și am strigat: „Mamă, ce minunat ar fi dacă m-aș face preot!“ Mama a fost nespuse de fericită cînd a auzit această dorință și a fost și mai fericită cînd i-am confirmat după cîtva timp că eram tot mai sigur de ceea ce credeam sincer că era chemarea lui Dumnezeu pentru viața mea.

Apoi a venit ziua în care mama, la dorința mea, m-a dus pînă la mănăstire, ca să vorbească cu părintele stareț. După interviul nostru, el a părut mulțumit de seriozitatea intențiilor mele și i-a spus mamei că voi fi cu siguranță preot într-o bună zi. În final am fost acceptat de directorul seminarului franciscan numit „Collegio Serafico“. În 28 septembrie 1928 mi-am luat rămas-bun de la familie și, însoțit de părintele Carlo, am plecat cu trenul pînă la seminarul din provincia Cosenza.

Cinci ani în seminar

În timpul călătoriei, gîndurile mi s-au întors la viața pe care o lăsasem în urmă. Adesea, fără să-i las pe ceilalți călători să vadă, îmi ștergeam lacrimile care mi se prelingeau pe obraji. Primele zile din seminar au fost caracterizate de o mare agitație cauzată de sosirea noilor studenți și de o oarecare confuzie, deoarece mulți băieți nu se adaptaseră repede la noul stil de viață, care era mult diferit de libertatea în care trăiseră pînă atunci.

Cînd s-a lăsat frigul am suferit din cauza degerăturilor, gripei și altor boli. În colegiu nu exista încălzire. Dimineața, cînd mă trezeam la sunetul clopoțelului, trebuia să mergem prin curtea interioară aflată sub cerul liber ca să ne spălăm acolo pe față, întrucît nu exista apă la robinet. Dar pentru că apa îngheța în lighene, mai întîi trebuia spartă gheața, și noi o foloseam ca și cum ar fi fost săpun. Din acest motiv, cei mai mulți dintre noi lăseau să treacă două-trei zile pînă îndrăzneau să se spele pe față.

Era o viață aspră. Frigul avea pe zi ce trecea un efect tot mai demoralizator. Deși încercam să înving toate aceste lucruri, mă retrăgeam tot mai mult în mine însumi. Spre surprinderea mea, izbucneau tot mai des în plîns. În asemenea clipe nu mă putea consola nimeni. Îmi amintesc că odată Pater Carlo, supărat pe tulburarea liniștei pe care o făcusem, a început să-mi tragă cîteva palme peste față, cîteva pumni și chiar și o lovitură cu piciorul. Trebuie să mărturisesc că aceste lovituri nemiloase au avut efectul

dorit. M-am hotărît ca din clipa aceea să fac numai ce mi se cerea, indiferent cât era de neplăcut.

Curînd am observat că nu mă mai puteam încrede în nimeni și că era imposibil să am un prieten. Peste tot păreau să fie spioni. În rest, foarte puține amintiri mi-au rămas din timpul acestor patru ani de seminar.

Fratele Felice

În septembrie 1932 am plecat la mănăstirea unde mi-am petrecut anul de noviciat. Potrivit regulilor de noviciat în ordinul călugărilor minoriți ai sf. Francisc, în prima zi am primit un nume nou. De acum înainte mă numeam „Frater Felice“ (fratele fericit).

Îmi amintesc de plictiseala aceea cruntă care îmi chinuie pe novici, plictiseală provenind dintr-o lenevie forțată și o falsă singurătate. Chiar dacă se așteaptă ca novicii să crească pe căile lui Dumnezeu, în realitate ei erau suspicioși unul pe altul și invidioși din cauza unor nimicuri, și viața noastră împreună era caracterizată de gelozie, ceartă și vulgaritate.

Fericire și dezamăgire ca preot

Anul meu ca novice s-a încheiat o dată cu ceremonia „legămîntului simplu“, care a avut loc în 4 octombrie 1933. Pe 7 iulie 1934 am fost hirotonisit preot. Am primit felicitări de la episcop, de la superiorii mei și de la preoții care erau prezenți. Eram foarte fericit. În sfîrșit eram preot. Totuși, prima mea liturghie a fost o mare dezamăgire. Mi se părea că acționam așa cum îmi cerea rolul pe care fusesem rînduit să-l joc. Dar n-am simțit nici o bucurie și nici o satisfacție spirituală. Unde era prezența lui Dumnezeu despre care mi se spusese că o voi simți într-un mod foarte real? Totul nu era nimic altceva decît o formalitate goală.

După cîțiva ani petrecuți în mănăstirea Sf. Francisc din Assisi, unde am predat italiana, istoria, geografia și religia la elevii de gimnaziu, am ajuns la mănăstirea din Bisignane (Cosenza), și apoi la o mănăstire din Reggio di Calabria. Acolo am avut prima mea întîlnire față în față cu creștinii evanghelici.

Un izvor de apă pentru cel însetat

În 15 august 1945, în timp ce treceam pe lîngă biserica baptistă evanghelică din Reggio di Calabria, am simțit brusc o dorință puternică de a-l vedea pe predicator, dar n-am avut curajul să intru. În final mi-am adunat curajul ca să-i scriu o scrisoare în care ceream o întrevvedere. Răspunsul pe care l-am primit de la pastorul Salvatore Tortorelli la rîndurile mele suna astfel: „Haideți, sunteți oricînd binevenit, căutați-mă cînd vă este mai comod“. Pastorul m-a sfătuit să citesc Biblia. „Citiți-o cu simplitate și fără prejudecăți“, a spus el.

M-am întors la mănăstire și am început să citesc Sfînta Scriptură în italiană. Pentru spiritul și sufletul meu, ea a fost ca un izvor de apă pentru cel însetat și ca vederea pentru cel orb. Fiecare pagină aducea noi surprize și o nouă lumină, ca ferestrele deschise într-o închisoare. „Este oare posibil?“ tot repetam eu. „Este oare posibil să fi trăit atîția ani fără să am habar de aceste lucruri minunate?“ Într-o zi i-am spus pastorului Tortorelli cum mă simțeam. Răspunsul lui a fost: „Domnul vă cheamă să ieșiți din neadevăr. Lăsați totul și convertiți-vă la evanghelia lui Iesus Cristos“.

Teamă de urmări

Două obstacole mă împiedicau să părăsesc mănăstirea. Primul era rușinea de a fi disprețuit ca un om cu reputație proastă, un preot răspopit. Al doilea, mi-era teamă să mă aventurez în lumea necunoscută fără să am ceva asigurat sau vreun loc de muncă. Acest ultim punct era crucial, deoarece articolul al cincilea din Concordatul dintre guvernul italian și Vatican interzicea încadrarea în muncă a foștilor preoți. În asemenea condiții nu aveam curajul să părăsesc mănăstirea.

Iesus dorește să te salveze

Nu la mult timp după aceea am fost transferat într-o mănăstire din Staletti. Într-o zi, pe când eram în sat, un țăran mi-a făcut semn să mă opresc. El auzise de mine de la pastorul baptist din Reggio di Calabria și mi-a explicat că propriul lui pastor, Domenico Fulginiti din Gasperini, o localitate la vreo șase kilometri, dorea să mă întâlnească.

Cîteva zile mai tîrziu m-am dus la locul de întîlnire. Casa era mică și foarte simplu mobilată, așa cum sunt cele mai multe case ale țăranilor din Calabria. Acolo era o masă cu cîteva scaune, o vatră, iar lîngă ea o covată de aluat și două site pentru cernut făina de pîine. Lîngă vatră, pe perete, atîrnau oale și tigăi. Printr-o ușă deschisă se putea vedea dormitorul. La început, pastorul nu mi-a făcut o impresie prea bună. Purta un costum foarte modest, fără cravată. Se putea vedea că era un simplu țăran. ‚Ce fel de pastor o fi acesta?‘ mă gîndeam eu, în timp ce Domenico Fulginiti mi se prezenta.

Mă așteptam ca în orice clipă să-și scoată Biblia și să-mi țină o predică, dar în loc de aceasta m-a privit cu o mare bunătate și a zis: ‚Cu siguranță știți acum tot ce trebuie să știți despre Cuvîntul lui Dumnezeu. Lucrul de care aveți acum nevoie este salvarea. Iesus dorește să vă salveze. El a murit pe cruce ca să vă salveze sufletul‘. El a continuat să-mi spună despre ‚nașterea din nou‘. Mi-a spus istoria cu Nicodim, care s-a dus noaptea la Iesus, și apoi a repetat cuvintele Învățătorului: ‚*Tu ești un învățător al Israelului și nu știi aceste lucruri?*‘

‚Născut din nou, de-aș putea să mă nasc din nou‘, m-am gîndit eu. ‚Să șterg tot trecutul meu dureros, toate greșelile mele, toate concepțiile greșite, toate păcatele, toată murdăria și gunoiul pe care le-a strîns sufletul meu, și să încep o viață nouă, curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor: de-aș putea să mă nasc din nou!‘

O adevărată rugăciune a credinței

‚Trebuie să vă nașteți din nou‘, a repetat prietenos țăranul. Nu știam ce să spun, dar eram mulțumit că sunt de acord cu el în timp ce continua să-mi spună cu o mare convingere despre aceste lucruri. El vorbea cu simplitate, nu pe un ton profesoral pretențios și vanitos. În cuvintele lui nu era nici urmă de superioritate. După un timp s-a sculat în picioare și mi-a zis: ‚Dacă nu vă deranjează, am putea să ne rugăm înainte de a merge fiecare pe drumul nostru?‘ ‚Sigur că ne putem ruga‘, i-am răspuns eu. El a îngenunchat, și-a ridicat mîinile spre cer și și-a închis ochii. Ochii mei erau larg deschiși. El a început prin a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru ocazia pe care mi-o dădea de a auzi mesajul salvării. A continuat cerîndu-I lui Dumnezeu să-mi curețe inima de orice păcat și să-mi spele sufletul în sîngele prețios al lui Iesus, Fiul Său unic, care a

murit pe cruce ca să plătească prețul necesar răscumpărării sufletului meu. El a continuat să vorbească un timp în felul acesta.

Și eu îngenuncheasem, desigur, cu o oarecare șovăială, și îi urmăream rugăciunea cu scepticism, zîbind în sinea mea cînd se referea la păcatele mele. Ce putea el să știe? Mă uitam în continuare la el; își ținea ochii închiși, în timp ce își ținea mîinile implorator spre cer. Intensitatea rugăciunii lui se vedea în întreaga sa ființă. Era cu adevărat o rugăciune a credinței. Nu mai auzisem niciodată pe cineva rugîndu-se în felul acesta. Totuși, acea rugăciune părea să fie cea adevărată, căci corespundea exact felului de rugăciune despre care îi învățase Iesus pe oameni. El îi avertizase contra repetițiilor mecanice și îi încurajase să spună rugăciuni care corespundeau nevoilor momentului. Oare ce putea fi mai urgent decît salvarea sufletului meu?

Viața eternă se află în Fiul Său

Deodată, mi-am închis ochii, și toată viața mi-a trecut ca un film pe dinaintea ochilor. Toate păcatele, toate viciile, toată mîndria, pofta, ipocrizia, minciunile și multe alte lucruri. M-am văzut acoperit cu orice tip de păcat, așa cum un lepros este acoperit cu boala lui respingătoare. Starea mea m-a îngrozit. Mă gîndeam plin de neliniște cum puteam fi eliberat de această stare apăsătoare. În acea clipă, mi-am amintit de niște cuvinte care fuseseră menționate mai înainte în rugăciune: „*Sîngele lui Iesus ne curăță de orice păcat*“. Atunci am înțeles ce însemna să fii cu adevărat liber. M-am abandonat în mîinile lui Iesus, Salvatorul meu, căutîndu-I ajutorul cu disperare. „Doamne, ai milă de mine, păcătosul. Salvează-mi sufletul!“ am strigat eu.

Treceam printr-o mare criză. Pe de o parte îmi vedeam viața prezentă, plăcerile și confortul pe care le oferea; îmi vedeam rudele, prietenii și pe toți cei ce mă respectau pentru ceea ce eram. Pe de altă parte vedeam necunoscutul, o viață de muncă și de sacrificii; dar Îl vedeam și pe Iesus cu brațele deschise, gata să mă primească la Sine, gata să-mi dea o inimă nouă, un suflet nou, o viață nouă, plină de grația Sa, de iubirea Sa și de pacea Sa. Așa cum spune Scriptura, știam că „*aceasta este mărturia, anume că Dumnezeu ne-a dat viață eternă, și această viață este în Fiul Său*“ (1.Ioan 5:11).

Încredere totală în Iesus

Am simțit cum pacea îmi intră în inimă. Pentru prima dată în viață, am simțit cu adevărat prezența lui Iesus. El era acolo cu noi în cameră. El mi-a acceptat pocăința, m-a primit la Sine și mi-a vorbit. Vocea Lui era plăcută urechilor mele. Mi-a potolit neliniștea inimii. Întunericul mi-a dispărut din minte. Prezența Sa era atît de vie, încît aveam impresia că dacă întind mîna Îi pot atinge veșmîntul. El era, Domnul meu, Stăpînul meu, Iesus.

Fratele Fulginiti a observat că în mine avea loc ceva foarte important și că Domnul îi ascultase rugăciunea. M-a îmbrățișat și mi-a zis: „Domnul v-a atins inima; credeți numai în El și nu amînați! Cine știe dacă vi se va mai da vreo ocazie de a auzi invitația lui Iesus? Dușmanul va încerca totdeauna să vă împiedice să o luați pe calea salvării“. Cu ochii plini de lacrimi, am replicat: „Frate, m-am hotărît să-L servesc pe Domnul toată viața, chiar dacă lucrul acesta va însemna moarte“.

După convertirea și plecarea mea din Biserica Romano-catolică am avut privilegiul să lucrez ca pastor misionar, evanghelist și fondator și director al „La Voce Della

Speranza“ (Vocea speranței), care este misă de la mai multe stații de radio în Statele Unite și în Europa. Domnul să continue să facă prin noi ceea ce a prezis prin Isaia: „*Ca să dăruiesc celor care jelesc în Sion, să le dau o diademă în locul cenușii, uleiul bucuriei în locul doliului, haina de laudă în locul unui spirit întristat, ca să fie numiți ,copaci ai dreptitudinii‘, o ,plantă a Domnului‘, pentru ca El să fie glorificat“ (Isaia 61:3).*

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea
Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch